

Помилвалъ слънчевия лжчъ малката главичка на цвѣтенцето и то оживѣло . . .

— Прогони
всичкия снѣгъ,
— прошепнало
то, — за да ни
не плаши той!

Повикъль
лжчтъ своитѣ
другари, зато-
пили снѣгътъ, и
рукнали без-
бройни поточе-
та изъ долини-
тѣ.

Топиль се
снѣгътъ, то-
пиль — топиль,
текли поточе-
тата и пѣли:

— Стани, стани Еделвайсъ!

Погледнало цвѣтенцето на Божий свѣтъ и
казало на слънцето:

— Приеми моя поздравъ, укротителю на
виелицитѣ!

Скочило Еделвайсчето на крачка, заста-
нало на края на скалата и погледнало въ до-
линитѣ. . .

— Каква разкошна гледка долу, а планин-
скитѣ върхове колко сж тжжни! . . Наоколо
скали, скали . . . Колко ми е мжно да живѣя
тукъ самичко! . . Колко искамъ тамъ, долу!..